

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoP/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321203711
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kalináková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8321203711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ingrid Kalinákovej a členov senátu Mgr. Miloša Koleka a JUDr. Zuzany Biščákovej, v právnej veci navrhovateľa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., pr. zastúpený: JUDr. Ing. Zuzana Lodová Amrichová, advokátka, so sídlom Námestie slobody 25, 066 01 Humenné, proti osobe povinnej platiť výživné: E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/X, XXX XX G., o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, o odvolaniach navrhovateľa a osoby povinnej platiť výživné, proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Pc/27/2021-154 zo dňa 24. októbra 2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Predmetom konania je návrh navrhovateľa na určenie príspevku na rozvedeného manžela vo výške 100,- Eur mesačne.

II. Napadnuté rozhodnutie

2. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. E. B. je povinná platiť príspevok na výživu rozvedeného manžela A. B. vo výške 30,-- eur mesačne a to vždy k 20. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci k jeho rukám s účinnosťou od 25. 11. 2021.

II. V prevyšujúcej časti návrh zamieta.

III. Dlh na nezaplatenom príspevku za obdobie od 25. 11. 2021 do 30. 10. 2022 vo výške 335,-- eur sa odporkyni povoľuje splácať v splátkach vo výške 30,-- eur mesačne spolu s bežným príspevkom na výživu rozvedeného manžela až do jeho úplného zaplatenia s tým, že nezaplatenie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 66, § 67 ods. 2, § 72 ods. 1, 3 zákonom č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“).

4. O povinnosti nahradiť trovy konania rozhodol v zmysle ust. § 57 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

5. Súd prvej inštancie skonštatoval, že po zohľadnení zdravotného stavu, príjmov a výdavkov navrhovateľa, ako aj po zohľadnení príjmov a výdavkov na strane osoby povinnej platiť výživné mal súd prvej inštancie za preukázané, že príjem osoby povinnej platiť výživné je dostačujúci na to, aby mohla platiť príspevok na výživu navrhovateľovi, avšak neboli splnené podmienky na priznanie príspevku v navrhovanej výške.

6. Súd prvej inštancie určil výšku príspevku v takom rozsahu, aby boli zabezpečené všetky základné životné potreby navrhovateľa, a to z jeho invalidného dôchodku a s príspevkom od osoby povinnej platiť výživné. Taktiež zohľadnil skutočnosť, že na výživu navrhovateľa prispievajú jeho dospelé deti, hoci plneniu ich vyživovacej povinnosti predchádza platenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, ako aj to, že navrhovateľ synovi vypomáha aspoň občasnými prácami v jeho podnikateľskej činnosti, za ktorú nedostáva žiadnu mzdu ani odmenu. Na základe uvedeného považoval za spravodlivé na to prihliadnúť a v príslušnej miere znížiť tak výšku príspevku a preto zaviazal osobu povinnú platiť výživné na platenie príspevku vo výške 30,- Eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu, t. j. od 25.11.2021.

7. Vzhľadom na to súd prvej inštancie zaviazal osobu povinnú platiť výživné platiť dlh na nezaplatenom príspevku za obdobie od priznania príspevku do 30.10.2022 vo výške 335,- Eur, pričom ho povolil splácať v splátkach vo výške 30,- Eur mesačne spolu s bežným príspevkom až do úplného zaplatenia pod následkom straty výhody splátok.

III. Odvolanie navrhovateľa, osoby povinnej platiť výživné a vyjadrenia

8. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie osoba povinná platiť výživné. Odvolanie právne odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedla, že navrhovateľ trpí zlým zdravotným stavom, avšak nestratil kvalifikáciu, keďže v minulosti podnikal a má príslušné vzdelanie. Skutočnosť, že poberá invalidný dôchodok, nie je a nemôže byť sama o sebe dôvodom na konštatovanie skutočnosti o nemožnosti sa živiť, pričom poukázala na judikatúru R 21/1978. Namietala rozhodnutie o výške invalidného dôchodku, z ktorého nie je zrejmé, či sa jedná o čiastočný alebo úplný dôchodok a tiež nevyplyva miera funkčnej poruchy. Má za to, že navrhovateľ je schopný si zabezpečiť príjem vlastnou prácou, ale po skončení konkurzného konania nemal záujem pracovať. Uviedla, že aj ona je invalidná dôchodkyňa a jej invalidný dôchodok je nižší ako navrhovateľov. Namietala, že súd prvej inštancie dostatočne neprihliadol na jej vysoké výdavky, ako aj to, že navrhovateľ si finančné problémy spôsobil sám. Navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť a návrh zamietnuť, prípadne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

9. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie priznal príspevok v sume 30,- Eur, čo predstavuje rozdiel medzi výškou jeho výdavkov a výškou jeho invalidného dôchodku. Ak by tak nevypomáhal syn, nemal by dostatok finančných prostriedkov ani na stravu, lieky, ošatenie. V tom prípade by bol rozdiel medzi výdavkami a výškou jeho invalidného dôchodku 120,- Eur. Má za to, že úhradu časti výdavkov je potrebné vnímať ako synovskú výpomoc otca v starobe, nie ako odmenu za prácu pre syna. Práce, s ktorými synovi vypomáha, sú v minimálnom rozsahu a v závislosti od zdravotného stavu. Navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a priznať výšku príspevku v zmysle návrhu a dlžný príspevok splácať vo výške 50,- Eur mesačne. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Alternatívne navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

10. K odvolaniu osoby povinnej platiť výživné sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že poberá len invalidný dôchodok, jeho zdravotný stav bol v konaní preukázaný a jeho výdavky na lieky vplyvom zvyšovania cien a vzrastom diagnóz budú narastať. Zároveň poukázal na ust. § 67 Zákona o rodine.

11. K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila bývalá manželka ako osoba povinná platiť výživné. Poukázala na výpoveď navrhovateľa, ktorý tvrdil, že nie je schopný pracovať zo zdravotných dôvodov a následne uviedol, že vypomáha synovi. Uviedla, že v manželstve bola citovo vydiieraná a celková ťarcha financií bola na nej, navrhovateľ sa nesnažil riešiť podližnosti. Navrhovateľ pracuje aj v zime, spolu so synom chodia do lesa na drevo, ktoré následne doma režu a predávajú. Navrhovateľ tak finguje svoje zdravotné

problémy, pričom ona musí pravidelne rehabilitovať a užívať lieky proti bolesti v dôsledku dopravnej nehody, ktorú mala.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako odvolací súd po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), oprávnenými subjektmi, proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d), g) CSP) po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolaní (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že odvolania navrhovateľa a osoby povinnej platiť výživné nie sú dôvodné.

13. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 65, § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami odvolateľov uplatnenými v odvolaniach, ktoré tvorili ich obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie a odvolatelia ani v priebehu odvolacieho konania neuviedli žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie vo veci.

14. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie je návrh navrhovateľa ako výživou oprávnenej osoby na určenie výživného voči bývalej manželke ako výživou povinnej osobe titulom príspevku na rozvedeného manžela.

15. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím na odvolacie námietky oboch účastníkov je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil povinnej bývalej manželke platiť príspevok na výživu rozvedeného manžela vo výške 30,- Eur mesačne.

16. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

17. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol nesúhlas oboch účastníkov s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

18. Podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

19. Oprávneným pre priznanie príspevku na výživu je bývalý manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť. Táto neschopnosť môže vyplývať zo subjektívnych alebo objektívnych skutočností na strane oprávneného. Medzi subjektívne patrí zlý zdravotný stav, žiadna kvalifikácia alebo jej strata v dôsledku dlhodobej absencie zo zamestnania z dôvodu výkonu osobnej starostlivosti o maloleté dieťa do 3 rokov veku, resp. staršie dieťa, ak vyžaduje nepretržitú opateru, alebo faktická nemožnosť umiestniť dieťa do zariadenia poskytujúceho dennú starostlivosť v danom mieste, alebo faktická nemožnosť nájsť si zamestnanie v danom mieste zodpovedajúce jeho fyzickým a duševným schopnostiam.

Schopnosť bývalého manžela živiť sa sám sa však neodvodzuje len od jeho skutočných a potenciálnych zárobkových možností, ale aj od jeho majetkových pomerov. Súd prihliada na množstvo a druh jeho majetku a tiež na účel, na ktorý je určený. Zásadne nemožno žiadať od oprávneného manžela, aby pre zabezpečenie prostriedkov na svoju výživu rozpredával ten majetok, ktorý mu slúži na uspokojovanie jeho primeraných životných potrieb (bytové zariadenie, oblečenie a pod.). Taktiež nemožno prihliadať na to, že rozvedený manžel poberá sociálny, invalidný alebo iný dôchodok, a to ani vtedy, ak mu bol priznaný z toho dôvodu, že jeho výživa nie je zabezpečená výživným od iných osôb. Nie je opodstatnený taký výklad zákona, ktorý prenáša zodpovednosť za zabezpečenie výživy z bývalého manžela, ktorý na jeho poskytovanie má prostriedky, na spoločnosť. Dôvodom pre priznanie príspevku nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov po rozvode manželstva, ani skutočnosť, že navrhovateľovi (hoci aj výrazne) klesla životná úroveň oproti obdobiu pred zánikom manželstva a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v rozsahu ako počas trvania manželstva. Jedinou relevantnou skutočnosťou môže byť fakt, že bývalý manžel nie je schopný sám sa primerane živiť. Životná úroveň bývalých manželov sa neskúma, ani neporovnáva. Nemožno skúmať ani porovnávať ani životnú úroveň navrhovateľa počas trvania manželstva a po jeho rozvode. Dokazovanie súdu sa na strane oprávneného obmedzuje len na porovnanie jeho možností, schopností, majetkových pomerov a primeraných potrieb (koľko finančných prostriedkov mesačne potrebuje na zabezpečenie svojej primeranej výživy a či je v jeho schopnostiach, resp. možnostiach si samostatne takéto množstvo finančných prostriedkov zabezpečiť). Ak súd zistí, že nie je objektívne alebo subjektívne v možnostiach rozvedeného manžela živiť sa primeraným spôsobom samostatne, potom posúdi, či druhý rozvedený manžel má možnosti prispievať mu na výživu určitou sumou tak, aby boli potreby oprávneného zabezpečené v primeranej miere. (PAVELKOVÁ, Bronislava. § 72 [Príspevok na výživu rozvedeného manžela]. In: PAVELKOVÁ, Bronislava. Zákon o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov. 3.vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 452-453.)

20. Zo zisteného skutočného stavu súdom prvej inštancie vyplýva, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené, a teda hmotnoprávna podmienka zakladajúca nárok na príspevok na výživu navrhovateľa ako rozvedeného manžela bola splnená. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že k dohode o príspevku na výživu pred podaním návrhu nedošlo a teda bola splnená i ďalšia hmotnoprávna podmienka v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Zákona o rodine.

21. Pokiaľ ide o ďalšiu hmotnoprávnu podmienku v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Zákona o rodine, a to neschopnosť navrhovateľa samostatne sa živiť, z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nesporne vyplýva, že navrhovateľ nie je schopný z objektívnych dôvodov sám sa živiť. Táto neschopnosť vyplýva z viacerých vážnych zdravotných diagnóz, ktoré navrhovateľovi znemožňujú zamestnať sa, v dôsledku ktorých bol uznaný aj invalidným. Nemožnosť zamestnať sa vypovedá z predloženej lekárskej správy, ktorá preukazuje u navrhovateľa dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav, ktorý zamedzuje schopnosť vykonávať sústavnú zárobkovú činnosť a tým dosahovať pravidelný príjem. Na podklade toho bol navrhovateľovi priznaný invalidný dôchodok vo výške 338,80 Eura. Žiaden iný príjem nemá. V zmysle vyššie uvedeného neobstojí námietka osoby povinnej platiť výživné, že navrhovateľ si dokáže privyrobiť vlastnou prácou. Čo sa týka jeho majetkových pomerov, nevlastní nehnuteľnosť, žije v byte v podnájme v A.. Navrhovateľ preukázal odôvodnenosť svojho nároku a preukázal, že nie je schopný sám si zabezpečiť výživu. Súd zohľadnil výdaje na strane navrhovateľa a za jeho oprávnené výdaje, považoval tie, ktoré súvisia s užívaním bytu, liekmi, stravou, nákupom drogérie, hygieny v celkovej výške približne 370,- Eur.

22. V súvislosti s naplnením ďalšej hmotnoprávnej podmienky v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Zákona o rodine, a to schopností, možností a majetkových pomerov povinnej, súd prvej inštancie dospel k záveru, že je v možnostiach a schopnostiach povinnej uhrádzať okrem už existujúcich a preukázaných výdavkov aj príspevok na výživu navrhovateľa. Súdom prvej inštancie zistený príjem ako mesačný priemerný príjem vo výške 1.200,- Eur, je správny. Pri výdavkoch osoby povinnej platiť výživné je potrebné konštatovať správnosť záveru súdu ohľadne odôvodnených potrieb čo sa týka nákladov na bývanie, nákup drogérie, hygieny a náklady na domácnosť v celkovej výške približne 565,- Eur mesačne.

23. Taktiež nemožno poprieť „výpomoc“ syna a dcéry navrhovateľovi. Súd prvej inštancie správne zohľadnil, že deti navrhovateľovi prispievajú na výživu dobrovoľne, aj keď ich vyživovacej povinnosti predchádza platenie príspevku na výživu rozvedeného manžela. Zároveň bolo potrebné prihliadnuť aj

na pomoc navrhovateľa synovi nepravidelnými občasnými prácami pri jeho podnikateľskej činnosti, bez nároku na odmenu.

24. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozvedený manžel nemá podľa cit. zákonného ustanovenia nárok na uhradenie všetkých životných potrieb, ale iba na dosiahnutie toho, aby bola zabezpečená jeho primeraná výživa (porovnaj R 50/85). Zákonnej definícii primeranosti zodpovedá, aby z príspevku boli uhrádzané rôzne náklady, ktoré slúžia na uspokojovanie životných potrieb oprávneného v závislosti od jeho veku, zdravotného stavu, životného štýlu a ďalších potrieb. Na rozdiel od vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, resp. manželského výživného, kde je kritériom pre určenie výšky výživného rovnaká životná úroveň, v prípade príspevku na rozvedeného manžela navrhovateľovi vznikne právo na zabezpečenie primeranej výživy, nie rovnakej životnej úrovne ako v prípade manželov.

25. Správne súd prvej inštancie pri určení výšky príspevku vychádzal zo zárobkových možností a schopností osoby povinnej platiť výživné, ako aj jej výdavkov, rovnako tak príjmu a výdavkov na strane navrhovateľa. Kritériu primeranosti tak zodpovedá určenie príspevku vo výške 30,- Eur mesačne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, skonštatoval správnosť jeho dôvodov a odkázal na ne.

26. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na priznanie príspevku rozvedenému manželovi nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov, ani skutočnosť, že navrhovateľovi klesla životná úroveň oproti obdobiu pred zánikom manželstva a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v rozsahu, ako za trvania manželstva. Jedinou relevantnou skutočnosťou je fakt, že navrhovateľ ako bývalý manžel nie je schopný sám sa primerane živiť. Kvalifikovaná miera odkázanosti bola vykonaným dokazovaním preukázaná; teda rozvedený manžel sa ocitol v horšej majetkovej situácii, nemá schopnosť sám sa živiť, nárok na príspevok mu preto vzniká. Odvolací súd napokon konštatuje, že príspevok na výživu rozvedeného manžela má slúžiť na pokrytie základných životných potrieb, keďže navrhovateľ ako oprávnená osoba nemá potrebnú schopnosť samostatne sa živiť.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

28. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).